

berens Udgang til, inden for et bestemt Tidrum, at hente (og betale) sine Varer, naar han vil, medens Sælgeren intet betror ham paa Kredit. Sælgeren kan uhindret af sit Forhold til Køberen belaae Varerne gennem Garantibeviset. Vil Sælgeren senere, naar Køberen har misligholdt Kontrakten ved ikke at betale inden Tidrummets Udløb, og han derfor igen er bleven Varernes Ejer, skaffe sig Besiddelsen af disse, kan han indløse Garantibeviset og faa Varerne udleverede. Efter nærværende Paragraf kan den samme Fremgangsmaade benyttes hos os. Køberen er stillet som ellers efter Loven, kun at han, naar han vil have Varerne, enten maa deponere Beløbet hos Selstabet, der selvsjølgelig atter skal aflevere det til Garantibevisets Indehaver, eller maa betale direkte til denne og kræve sig Garantibeviset udleveret, idet han da efter § 3 kan faa Varerne udleverede. At Garantibeviset skal overleveres ham, naar han saaledes betaler, er selvsjølgeligt. Naar Parterne benytte § 10, og Sælgeren vil rejse Penge gennem Garantibevisets Overdragelse, kan det ikke ske saaledes, at Panthaberens maa gaa frem efter § 9, men denne bliver da legitimeret til at faa Varerne udleverede, naar Betingelserne efter § 10 ere opfyldte. I øvrigt kan Sælgeren belaae Varen lige som ellers, dog selvsjølgelig saaledes, at Køberens Ret respekteres. Laangiveren, som kan se denne af Beviset, maa derfor passe, at han ikke laaner noget større Beløb eller paa kortere Frist end, at Pligten kan opfyldes ved Køberens Betaling. I Almindelighed vil man imidlertid enten gaa den sædvanlige Vej efter §§ 8 og 9, eller Sælgeren vil i et Tilfælde, hvor han nu til Dags vilde sælge imod Kredit (imod 3 Maaneders Væsel for Eksempel), foretrække at sælge under en saadan resolutiv Betingelse, men saa ogsaa undlade at rejse Penge paa Varerne. Paategningerne og Selstabets Attestation derom ere her, som ved § 7, nødvendige, for at ingen skal blive narret ved at faa det ene Bevis overdraget, uden at det andet Bevis indeholder en tilsvarende Begrænsning.

I øvrigt behøver Paragraffen ikke at løse det Spørgsmaal, om Sælgeren, der tager sin Vare tilbage, skal nøjes med denne, som mulig Køberen netop undlader at betale, fordi den er sunken i Pris. Efter engelsk Ret kan Sælgeren i et saadant Tilfælde vælge mellem at tage Varen tilbage eller at lade den sælge ved offentlig Auktion og saa holde sig til Køberen for Restkøbesummen. Efter vor Ret maa han kunne høre Handelen paa Grund af Misligholdelse med Betalingen — i. tage Varen tilbage —, men tillige kunne kræve sit Tab erstattet af Køberen: nemlig Differencen mel-

lem Købesummen og Tingens nuværende Værdi, som saa maa konstateres, jfr. Jul. Lassen: Haandbog i Obligationsret. S. 310.

§ 11.

Et af de mest tvivlsomme Spørgsmaal er dette, om, og da i hvilket Omfang, Panthaberens skal have et personligt Krav ved Siden af sit tinglige. Jevnfør om Literaturen to „Gutachten“ af Hachenburg og Cohn i „Verhandlungen des 1ten deutschen Juristentages“. 2 Bd. (Gutachen) S. 196 ff. og 242 ff.

Udgivningen stiller sig saaledes, at der i England, Holland og Nordamerika ingen Regres indrømmes. I de fleste andre Lande, jfr. Nießer l. c. S. 210—11, har Panthaberens, saaledes som i nærværende Paragraf foreslaaet, Regres for det Beløb, der ikke dækkes af Salget, mod tidligere Endosjenter af Garantibeviset, men ikke imod dem, hvis Navne alene findes paa Oplagsbeviset, og som ere simple Købere af Varen. Det øverste Navn paa Garantibeviset vil ogsaa findes paa Oplagsbeviset; det vil nemlig være den Sælger, som tillige har belaaet Varen; ofte er det selve Oplæggeren.

hvad der taler for at udelukke al Regres, er den Klarhed og Simpeltid i hele Forholdet, som derved opnaas. Forsvarerne herfor anføre ogsaa, at man ikke skal blande den personlige og reelle Sikkerhed sammen og henviser til, at Regressen er udelukket netop i de Lande, hvor Omsætningen gennem saadanne Beviser har sin største Betydning. Men Fordelene ved at give Panthaberens Regres mod alle tidligere Paantagere overveje vistnok Fordelene ved det modsatte. Det er sagt af en Række ansete Forsattere, Ledere af store Bankinstitutter (jfr. Cohn l. c. S. 270 og den belgiske Forfatter Levy: „Der Warrant“. 1890. Særtryk af „Archiv für Bürgerliches Recht“ S. 113), at Garantibeviset aldrig blev et Bankpapir d. v. s. blev regelmæssig belaaet i Bankerne, naar man ikke havde et „springende“ Regres mod alle Navnene paa Garantibeviset. Derimod ere de fleste enige om, at man ingen Regres bør indrømme imod Navnene paa Oplagsbeviset. Køberen har intet Forhold til Laangiveren. At han overtager Varerne, kan have saa mange Grunde, der intet have med Paantaget at gøre. Hertil kommer, at den, som lader sig Garantibeviset overdrage, vel kender alle Navnene derpaa, men aldeles ikke Navnene paa Oplagsbeviset, og saaledes kan have taget de første, men ikke de sidste personlige Betalingssevne i Betragtning. Indbyrdes mellem de forskellige Navne paa Oplagsbeviset er der heller ikke Tale om Regres. Ved Overdragelsen fra den ene til den anden af Ejendomsret til Varen stiftes det ikke saa-